

„Когато нашата лодка бѣше близо до парахода, ние се покатерихме на една стълба отъ вджа. Въ минутата, когато азъ се заловихъ за стълбата, видѣхъ въ дъното на лодката мъртъвъ човѣкъ. Азъ го познахъ. Той бѣше Филипсъ; той трѣбва да е умрѣлъ отъ студъ, отъ умора или отъ задушване.

„Двѣ нѣща нѣма никога да забравя: музиката, която слушахъ игриво да свири на „Титаникъ“, когато плавахъ въ леденитѣ вълни благодарение на спасителния си поясъ, и тоя Филипсъ, който продължаваше да дава телеграми даже когато капитанътъ ни каза да се спасяваме“.

Тази голѣма злочестина показа, на какви ужаси е изложено човѣчеството. Тя въ сжщото врѣме даде много примѣри на голѣмъ куражъ и безстрашие у хората. Най-великото нѣщо на свѣта е да жертвашъ своя животъ да спасишъ другитѣ отъ смъртъ. Много силни и яки пжтници, макаръ че сж могли да заграбятъ лодкитѣ, доброволно ги отстѣпили за дѣцата и женитѣ. Въ една лодка хората били прѣтрупани. Лодката щѣла да потъне отъ товара. Единъ морякъ, що гребалъ съ лопатата, казалъ:

— Господа, лодката е прѣпълнена. Тя ще потъне, ако не излѣзатъ нѣколко души.

— Колко души сж лишни? запиталъ единъ отъ мжжетѣ.

— Трина души.

Ето доброволно трина души англичани ставатъ и спокойно се хвърлятъ въ водата. Съ своята смъртъ тѣ спасили другитѣ въ лодката.

Капитанътъ видѣлъ едно дѣте, което плачело на кораба. Грабва го подъ мишница и се хвърля въ водата. Плавайки занася го до една лодка, дѣто го